

MAI DONADA PER CERTA DEL TOT

Efusió lírica. Mai donada per certa del tot, d'una que vindrà, callo ja que és molt gran el respecte d'un marge ni torrentera desolada i eixuta tot plegat no res molt poca cosa fragment d'una escena original fragment del qual una farigola aspra orenga avarament intensa a dos dits de les pedres que respiren l'aire de la balada del crisantem latent la música els anys quan passen mansa i, animadament la perruquera que per un bes, reproduint-lo tothora, això era evident, però això altre també: no es podia dir cérvol, ocell feliç, lleugera flor, sense fer esment de la cérvola primera, la vivent, aquella que segons el text glateix per l'aigua viva, l'ermita permanent quan neix en l'home enlluernat per un ara emporprat que avança cap a ell des de la perifèria de la seva pròpia veu, abans color gelós quan escrivia dàlia groga, englantina o flor de saüc, després porpra blavós que escollirà del capvespre el moment que la llum diürna encara projectarà una ombra que no podrà ser anul·lada del tot per la llum d'una espelma – que l'escollirà, quan neix

He rebut

aquest poema – aquesta efusió – amb paraules velles de manera que
amb elles el revelo, el reprodueixo, el transmeto
N'hi ha altres, de maneres
Però les maneres no són el tema, que al poetitzar de la poesia ara
s'imposa el seu parlar. El poetitzar és intemporal
Per a aquest seu poetitzar de la poesia, allò darrer, la meta, és allò
primer – el poema assolit
El parlar, en canvi, s'alimenta del temps, necessita temps, no pot ni
vol abandonar aquesta dida
Necessitar temps significa no poder anticipar res haver d'esperar-ho
tot dependre del tot dels altres en allò propi
El parlar mai no sap d'antuvi quan ho farà i sempre deixa que sigui
l'altre qui li doni el senyal

A mi, deia, m'han vingut aquestes. Em venen paraules velles per
això nou que haig de dir

Com podeu veure

per les maneres, he estat poèticament digerit ja fa molt de temps.
Malgrat això, encara sóc aquí
I no com un que, amb el lliri a la mà, un que fa temps que va ser en-
golit per la balena
I que ara es permet el luxe de passar els dies cantant salms dins del
seu ventre
Sinó un com jo, pols i cendra, un algú privat, normal i corrent, un jo,
nom i cognoms, que encara és aquí
I si poso això en forma de poema és perquè tinc la impertinència de
parlar a la totpoderosa poesia
La qual m'ha portat a dir de mi que jo, nom i cognoms, l'única cosa
que haig de fer és callar i m'ha avergonyit el nom i l'ha empeti-
tit posant al seu davant un ideal – un poeta – un amic qualsevol
I encara ha fet que aquest ideal s'amagui en un absolut llunyà, ina-
bastable, incomprensible
I de repent enmig d'aquest terrabastall òntic ve que arribo jo com si
res i pretenc il·luminar-ho tot en el darrer acte

«La llibertat

i la despreocupació recolzen en poder dir tot allò que hom pensa i en
saber que hom ho pot fer fins i tot amb luxe i fastuositat»
Quan es perd això, quan, per exemple, hom pensa que ha d'emmudir
en la pena perquè només als 'poetes' els és donat de dir el seu
patir, no és només que s'haurà perdut la força lingüística, és de
la desprevençió d'allò que es tracta

En la vida, aquesta desprevenció que tots donem per suposada, els és
 vetada als jueus pel fet que parlen amb Déu un llenguatge dife-
 rent a com ho fan habitualment amb els seus
 La santedat de la llengua sagrada amb la qual només poden resar no
 deixa que la seva vida faci arrels en cap altre sòl
 Pròpiament, cap altra llengua els és pròpia. La seva lingüística se
 sent sempre en l'estranger per tal com sap que el seu lloc, la se-
 va pàtria, és en un altre lloc
 Solen dir: «la paraula uneix, els units callen»

La cuirassa,

el cuirassament, el cordat, ve un dia que es fan necessaris. Cuirassar-
 se és el darrer pas de la re-cordació, de l'arrelament en el propi
 un mateix
 I és amb aquest anar així pel món com prova el perill aquest un ma-
 teix, anar només pel seu Altíssim, només per Déu, re-cordant,
 interioritzant-se en l'interior, allunyant-se de l'exterior, pele-
 grinant-se
 i, en el santuari més pregon d'aquesta peregrinació, allà on s'ha d'es-
 fondrar el món sencer conforme a l'expectativa que ell en tindrà
 i aquest un mateix també s'esfondrarà d'ell mateix fins que
 ambdós esdevindran imatge d'allò que calia veure aquell dia en
 aquell lloc, allò que hi veurà, però, no serà cap altra cosa que un
 rostre d'amabilitat molt semblant al seu

La naturalesa

a Romans vuit dinou és una categoria important: és una categoria es-
 catològica
 Gemega. Sospira sota el pes de la precarietat. Què vol dir gemega.
 Pau s'explica

Nosaltres també gemeguem. Per pregària. Per pregària hem d'imaginar-nos alguna cosa diferent als cants que tots recordem de l'església

Cal imaginar que pregant cridem gemeguem ens llancem a l'assalt del cel. Això ha estat descrit i viscut, això no són thelogoumena

És així com Pau fa l'experiència de

O com Pere, quan escriu: «com infants tot just nats, deliu-vos per la llet pura de la Paraula»

Jo havia vist traduït aquest «deliu-vos» per «brameu»

Ni

la pregària que des d'un pit turmentat es va elevar en algun temple pagà ni les llàgrimes del pare que va acompanyar com a víctima el seu fill no poden no haver estat escoltades ni haver passat desapercebudes

Per ventura calia esperar el Sinaí, el Gòlgota, o algun altre lloc, moment o ofici en especial?

Tal com d'aquests llocs no en surt cap camí segur que ens portarà a ell, tampoc ell es va estalviar a qui per camins de ferradura el va buscar a l'Olimp

No hi ha cap temple material que sigui tan proper a Déu que la seva proximitat consoli del tot l'home ni cap de tan llunyà des del qual ell no pugui donar-li la mà fàcilment

No hi ha cap direcció de la qual no pugui venir, cap soca en la qual algun cop no hi posi la seva estança ni cap salm de David que arribi sempre a les seves orelles

L'optimisme poètic és una disciplina dura

Dura i inversemblant perquè practica la defensa del millor en les situacions pràcticament impossibles

Cal torçar-se deien els grecs i per això professaven una vida en exercici permanent
La torsió – més tard coneguda amb el nom de transcendència – exigeix entrenament
De la vida en l'entrenament en deien àskesis, cosa també inversemblant per a la majoria de gent
Els primers amics de la saviesa, els primers atletes, es presentaven com els amics de l'esforç
Diuen que dormien a terra i que alguns refusaven fins i tot els coixins
Coses com aquestes impressionaven el poble que sempre ha estimat els monstres que tenen una relació amorosa amb l'inversemblant
A l'apogeu d'aquells temps es feien admirar com a acròbates de l'optimisme que avançaven sense por per la corda fluixa del millor de tots els mons possibles

El poema de l'optimisme té tres temps

El primer és el pròpiament narratiu ja que parla del passat
En el temps dedicat al present la narració cedeix al diàleg ja que amb algú present sigui home o Déu no es pot parlar en tercera persona; només es pot escoltar, dirigir-li la paraula
Pel que fa al temps del futur domina el llenguatge del cor ja que hom capta allò futur només quan pot dir nosaltres

La sorpresa,

sorprendre's per la manera que les coses tenen de ser, aquesta és la primera cosa del poema
El poema dóna testimoni de la seva incapacitat a habitar-se mai del tot a cap expressió

L'entrada de la poesia a la casa del poema troba a la cambra del poeta una reserva immemorial que cap rutina no pot eliminar
L'entrada, la primera immersió – ‘quan neix’ –tingué una aurèola d'incredibilitat tan gran que la sorpresa que sempre n'emana, desautoritza qualsevol transferència, qualsevol imitació, qualsevol engany
Així és com el poema ha fet que cap repetició de cap de les seves paraules no ens hagi estat mai donada per certa del tot

SANTI PAU